

متن پرسش

با سلام: شما در صوت شرح تفسیر حمد امام خمینی (ره) فرمودید که: ممکن الوجود بالذات ممکن و واجب الوجود بالغیر می‌باشد. و این واجب الوجود است که در این ممکنات تجلی کرده است. حال سوال این است که اگر سخنان بالا درست باشد، می‌توان نتیجه گرفت که انسان هرچه که شدیت در وجود بگیرد، همیشه با ممکناتی روبروست که واجب الوجود در آنها تجلی کرده است. بنابراین انسان هیچ گاه به واجب الوجود نخواهد رسید. چون اگر برسد، این بدان معناست که ممکن بالذات واجب بالذات شود و این محال است. آیا نتیجه گیری من درست است؟ لطفاً توضیح مختصری بفرمایید!

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: آری! همین‌طور است. اوست که در ذات خود واجب‌الوجود بالذات است و ما در نسبت با او احساسِ بودن می‌کنیم، بودن که عین ربط است. موفق باشید